

סיפורי סבא יוסי

יוסי אלפי - האבא של פסטיבל
מספרי הסיפורים

נעמי לבנון-קשת

כבר 24 שנים שיוסי אלפי מנצח על פרוייקט ה'בייבי' שלו - פסטיבל מספרי הסיפורים, המתקיים מידי שנה בסוכות, בתיאטרון גבעתיים. מבחינתו ולהשקפתו הפסטיבל הזה הוא בעצם תיאטרון קהילתי לאומי. "זו אמנות הבמה הקהילתית האולטימטיבית" - כהגדרתו. בכל שנה, ביום האחרון של הפסטיבל, במופע האחרון - הראש שלו כבר מתחיל לעבוד קדימה, לפסטיבל הבא: חשיבה אמנותית, עריכה, רעיונות ומה לא. וזה לא קל.

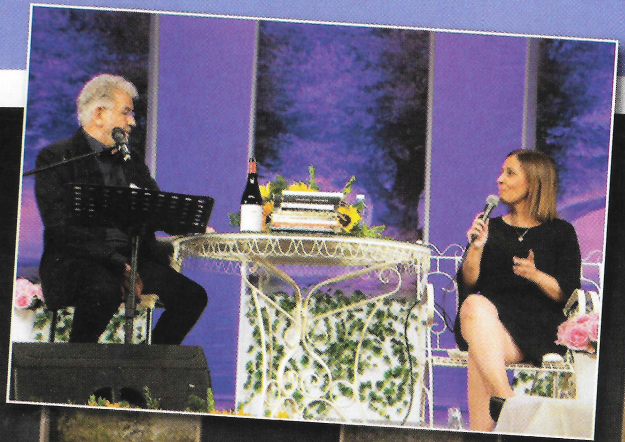
"זה התחיל ב-1993, בקטן, בעידודו המלא של ראש העיר דאז יצחק ירון ומאז זה גדל כל שנה. הביקוש רב והאולמות תמיד מלאים. במהלך סוכות פוקדים את הפסטיבל למעלה מ-20 אלף איש" - אומר בגאווה האיש בן ה-73 שאינו נח לרגע ולפני 10 שנים הקים את תיאטרון גבעתיים אחרי ששנה קודם לכן היה שקוע בעשייה מפרכת בהתנדבות. "לתיאטרון אין סתם פינה בליבי, אלא פרודור חם".

הוא אוהב את גבעתיים, קשור לעשייה בה ואומר: "אני מאד מעריך את רן קוניק. סוף סוף יש לנו ראש עיר מצוין שחושב על העיר עצמה ולא רואה בתפקידו קרש קפיצה לכנסת. כך צריך להיות".

הספק העשייה שלו, כמו גם המרץ הבלתי נדלה, כמעט בלתי נתפסים: מאחוריו 19 ספרי שירה וסיפורת, למבוגרים ולילדים, 7 ספרים מקצועיים בתחום התיאטרון הקהילתי - שהוא נחשב לאביו-מולידו, ועוד עשרות מאמרים מקצועיים.

צילום: ג'ואי כהן

מתוך פסטיבל מספרי סיפורים - מימין - עם השרה לשוויון חברתי גילה גמליאל ומשמאל עם שר התחבורה ישראל כץ ומנכ"ל חברת "דן" עופר זלביגר. באדיבות תיאטרון העם

לפני 10 שנים הקים את תיאטרון גבעתיים אחרי ששנה קודם לכן היה שקוע בעשייה מפרכת בהתנדבות. "לתיאטרון אין סתם פינה בליבי, אלא פרוזדור חם"

הועלתה בפסטיבל ישראל ועד היום הוא ממשיך להופיע איתה ברחבי הארץ. ומעבר לכל אלה עיקר העיקרים מבחינתו: נישואיו המאושרים לסו, שעלתה מאנגליה בשנת 1970, שלושת ילדיו: בן, טייס, נשוי ואב לשלושה, גורי, נשוי ואב לארבע, ושרי, נשואה ואם לשלושה. "אני אב גאה וסבא מאד מאד גאה. אני מרגיש בעל בעמיו*. זה מה שמחזיק אותי חי" - הוא אומר בחיוך רחב של נחת - "איך יש זמן לכל? יש לי אשה טובה. אשה נפלאה שכל השנים עבדה איתי ולצידה. הסוד שלי הוא שאני קם בבוקר ויש לי את מי לחבק ומי שיחבק אותי - שזה יותר חשוב!" - ב-2014 הוא הקדיש לה ספר 'שירים לסו'.

מקדשים את החברותא

הם מתגוררים כבר עשרות שנים באותו בית בשיכון הצנחנים ברמת חן. למזלו ולשמחתו ילדיו גורי ושרי גרים עם משפחותיהם ממש לידו, באותה שכונה, והבכור שעד כה התגורר בתל אביב, בונה בימים אלה את ביתו בצמוד לבית ההורים. "זה כיף אדיר שכולם סביבי ולידי וככה רואים כל הזמן אחד את השני" - הוא אומר - "בכל יום ששי הקידוש תמיד אצלי, עם כולם. אנחנו מקדשים

מהמעברה לקריירה חגשגת

יוסי נולד בבצרה בעיראק ועלה לארץ עם סבתו בגיל 4 ורק אחרי שנה פגש שוב את הוריו וחלק מאחיו ואחיותיו, שעלו אף הם, ועשו את צעדיהם הראשונים במעברה. תחילת הקריירה הבימתית שלו בלהקת גייסות השיריון ובסיום השירות נסע ללמוד משחק באקדמיית לונדון למוסיקה ולאמנויות דרמטיות. הוא שיחק הרבה בתיאטרון, בין היתר בקאמרי ובחאן הירושלמי ובהמשך החל לביים מחזות תיאטרון ומחזות לילדים שהופקו מספריו.

ב-1972 הקים את התנועה לתיאטרון קהילתי בישראל, במסגרתה ייסד תיאטראות קהילתיים בשכונות רבות בהן: שכונת התקווה, רמת עמידר, רמת שקמה, פרדס כץ, יפו ובישובים נוספים, ובמקביל יזם והקים מסלולים אקדמיים התחומי האמנויות הקהילתיות. החל משנות ה-80 השתלב אלפי גם בתכניות הרדיו של קול ישראל. הוא כתב את סדרת הטלוויזיה 'הילדים משכונת חיים'. מאז שנות ה-80 הוא מופיע בכל רחבי הארץ כמנחה ומספר סיפורים.

ב-1997 כתב אלפי אופרה למספר סיפורים ולתזמורת קאמרית שמשולבים בה נגנים עיראקיים, בשם 'חלום ציוני', שבכורתה

* בעל בעמיו פירושו מי שקנה לו מעמד מכובד בחברה, מיוחס.

מנהל תיאטרון גבעתיים דוד קיגלר, ראש העיר רן קוניק ויוסי אלפי טובלים תפוח בדבש

... בעיני המעברות היו ניצחון גדול. אני רוצה להראות לדור הצעיר שהייתה תקווה גדולה של אנשים ישרי דרך, ומזה יש לנו מדינה"

זה כיף אדיר שכולם סביבי ולידי וככה רואים כל הזמן אחד את השני. בכל יום ששי הקידוש תמיד אצלי, עם כולם. אנחנו מקדשים את החברותא עם שירים בסגנון עיראקי"

לנכדים'. בנוסף הוא עובד על רומן הנכתב מנקודת ראותו של אביו המנוח. הוא מודה שהמלאכה הזו קשה לו במיוחד. הספר הזה הוא אוסף של עובדות, מסיפורי המשפחה ששמע, בצד הרהורים ומחשבות שהוא בודה מליבו, מתוך מחשבה שזה מה שעבר כמותו של אביו, שנפטר ב-1961 מסרטן, בגיל 51, כשיוסי היה נער בן 16. "עם כל העצב על מותו זה היה הרגע שבו העזתי ללכת לבית הספר לאמנויות 'דננים' וזו הייתה מתנת חיי שינתה אותם. מאז גם לא חזרתי הביתה" - הוא אומר.

הוא נשמר מפוליטיקה ואף מכל נגיעה ישירה בה ונמנע מכל שיתופי פעולה פוליטיים. מבחינתו, הוא אמן יוצר, אמן חושב, אמן מתסיס - וזה בעיניו חשוב פי כמה מפוליטיקה. "חובתו של אדם לחשוב פוליטית ואצלי זה מתבטא בפעילותי האמנותית שבה אני מאמין ובאמצעותה אני משפיע" - הוא מסביר בנימה רצינית - "אני מאד דואג לעתיד נכדי - לאור מצב המדינה. מה, לא מבינים שזה הצ'אנס האחרון?! שאחרי המדינה הזו כבר לא תהיה יותר תקומה לעם היהודי? ! פעמיים חרב הבית ושילמנו במספרי ענק של חיי אדם, פעם בגלל פנטיות דתית ופעם בגלל המרידות ברומאים. המדינה הזאת היא קרש ההצלה האחרון שלנו - אבל היא חייבת להיות נקייה".

את החברותא עם שירים בסגנון עיראקי. גם כל החגים אנחנו ביחד אבל לאחרונה הבן הגדול לקח על עצמו את האירוח".

יש לו בקנה שלושה ספרים שעומדים לראות אור בשבועות הקרובים, מהם שני ספרי שירה ואחד 'מעברה' - אלבום גדול ובו תיעוד ותיאור במעברה בגבורתה, עם עדויות של אנשים בני כל העדות, בהם סמי מיכאל, פרופ' ששון סומך, מאיר ויזלטיר, ועוד רבים.

"הצעתי לשרה מירי רגב שהשנה, ביום העצמאות ה-70, כל מדליקי המשואות יהיו יוצאי מעברות שהצליחו, כי בעיני המעברות היו ניצחון גדול" - הוא אומר ומוסיף: "במועצה לשימור אתרים יזמתי, ולשמחתי הסכימו, להקים מעברה אותנטית, שתישאר לדורות, כמוזיאון פתוח וכהצדעה להוריני, ושחקנים יעלו סצינות מחיי היומיום במקום. אני רוצה להראות לדור הצעיר שהייתה תקווה גדולה של אנשים ישרי דרך, ומזה יש לנו מדינה. אני עצמי הייתי במעברת פרדס חנה עם סבתא שלי, באוהלי זוגות. הייתי הילד היחידי במעברה הזו. יתר הילדים הופנו לקיבוצים וסבתא החזיקה בי בכוח כי פחדה שיחטפו אותי. אחר כך הייתי במעברת כפר סבא, באוהלים של חמש מיטות, עם הורי ואחותי הקטנה".

אמן יוצר, חושב ומתסיס

במגירה יש לו עשרות שירים של 'סבא יוסי